

'Miracolo a Milano'

Fa pocs dies van tornar a emetre per televisió una vella pel·lícula italiana que es titula *Miracolo a Milano* ("Miracle a Milà"). No va de religió, sinó de problemes humans i socials. En tot cas, el que és important és el títol, perquè és el que em va venir al cap fa deu dies quan a tot Europa es van fer saber, finalment, els resultats "definitivo-provisionals" dels dèficits públics, val a dir: de la condició més important per a passar el tan temut "examen de Maastricht".

Doncs bé, s'ha produït el miracle: tots els socis europeus, excepte Grècia, han aconseguit de no sobrepassar el límit, i es troben en condicions d'aprovar l'examen. Fins i tot a Milà, la capital francesa d'Itàlia, van poder celebrar el *miracolo* en el qual gairebé ningú no creia fa escassament un any.

Europa, doncs, havia fet un pas més en la seva història, tot i que la notícia no va sacsejar gaire els mitjans de comunicació ni l'opinió pública, potser perquè ja es donava per feta des de feia uns mesos.

I això resulta curiós, perquè, si repassem la premsa de fa un any, veurem que "l'eurooptimisme" s'havia estès com taca d'oli: l'atur s'escampava per Alemanya i per una bona part d'Europa, els francesos sofrien l'última de les seves depressions existencials, els italians es

barallaven com de costum, i els espanyols amb prou feines acabaven de descobrir que Espanya anava bé.

I, davant aquells dubtes, tothom es demanava com s'ho farien els governs per estalviar en despesa pública i poder complir els endiastrats criteris de Maastricht. Després han passat moltes coses i, de fet, no ha passat res d'especial. És cert que la disciplina pressupostària s'ha consolidat, després d'alguns anys d'esforços. És cert que la millora de la situació econòmica, sobretot a la segona meitat de l'any, ha ajudat a fer créixer els ingressos públics i quadrar millor els comptes públics.

Però, tot i així, alguna cosa "de més" ha hagut de passar per complir de manera tan "miraculosa". Senzillament, sembla com si, en lloc de complir de forma estricta els criteris, els governs s'hagin posat d'acord a complir-los, i llestos.

Hi ha un tuf d'"aprobat general" en l'examen, en què el professor (la Comissió Europea) ha fet una mica els ulls grossos i els alumnes s'han posat d'acord a copiar una mica: a fi de comptes, són els alumnes els qui paguen el curs i el professor.

I com han copiat els alumnes-governos? Doncs amb la tècnica de la "comptabilitat creativa", un concepte del qual es va començar a parlar fa justament un any, i que s'ha anat estenent de govern en govern. L'alumne francès, per exemple, va tenir l'original idea de fer quadrar els números gràcies a uns

900.000 milions de pessetes que, de cop, va descobrir que tenia a France Telecom. Com que aquesta gran empresa pública es privatitzava, els 900.000 milions del fons de pensions de l'empresa se'ls podia embutxacar l'estat. Si no ho acaben d'entendre, no s'ho preguntin més. Quadra, i ja està.

Parlem ara de l'alumne alemany, el nen repel·lent de la classe quan, l'any 91, va començar a Maastricht el batxillerat europeu. Ara resulta que, a mesura que s'apropa l'examen de la selectivitat, l'alumne s'ha anat deixant anar (té gairebé cinc milions de parats a casa seva) i ja no es troba en condicions de ser el primer de la classe. Ja no dóna lliçons als seus socis. Els ha deixats copiar, perquè tam-

bé ell ha intentat fer-se "paperets", com quan es volia vendre l'or de les reserves per fer *cash*. Alemanya, finalment, ha complert el criteri de dèficit (tot i que algun prestigiós institut econòmic ho va posar en dubte... fins que es va retractar després d'haver rebut "suggeriments" sobre la possible eliminació de les seves subvencions públiques...).

Itàlia també ha fet *miracolo*. Per exemple, amb els ingressos extraordinaris d'un "euroimpost" que ha servit per fer quadrar els números del 97. Els números del 98, 99, 2000 i següents ja veurem com quadren. Sobretot, si tenim present que la condició per a aplicar aquest impost era que, els anys vinents, es retornarà un 60% del que s'ha pagat.

I Espanya? També ha fet de les seves, però més val que en parlem en una pròxima anàlisi. ■

ALBERT CLOSAS

"Sembla com si els governs, en lloc de complir de forma estricta els criteris, s'hagen posat d'acord a complir-los, i llestos. La 'comptabilitat creativa' s'ha anat estenent de govern en govern."